

 HARLEQUIN[®]

 JALOOLINE ROMAAN

*Kuidas püüda
vikonti?*

Annie Burrows

Originaali tiitel:
Annie Burrows
How to Catch a Viscount
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Annie Burrows
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09446724
ISBN 978-9916-31-517-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autorilt

Paljud, kes on lugenud minu raamatut „Skandaal keskööl“, on mulle kirjutanud ja küsinud, mis saab Beni valdustest ja kas mul on plaanis veel Karikakra vendadest kirjutada.

Võin teid rõõmustada sellega, et käesolevas raamatus „Kuidas püüda vikonti?“ tulen ma tagasi Patterdale'i õdede-vendade juurde, saates Karikakra vanima ja uhkeima venna Jamesi Bramley Parki vaatama, kas ta suudab lahendada korralagedust, mis on tekkinud Beni päritud valdustes, kuna raamatu „Skandaal keskööl“ lõpus siirdub Ben teenistusse Belgiasse, kus liitub uuesti oma rügemendiga, kui teada saab, et Bonaparte on Elbalt põgenema saanud.

Ja seejärel on mul plaanis kirjutada lugu Kalliskivist, Karikakra vennast, kes algatas vembu, mille läbi Karikakar ja Ben olid sunnitud kokku jääma.

Minu eesmärk ei olnud kirjutada triloogiat, aga ma oleksin pidanud teadma, et kui raamatu kangelannale omistada viis värvikat venda, siis annab see hoogu paljudeks uuteks mõteteks!

Ma loodan, et sissevaade Patterdale'i õdede-vendade maailma pakub lugemisrõõmu ja juhatab teiste sellesarnaste raamatute juurde.

Nüüd, kui ma juba siin olen, tahaksin vabandust paluda Tunbridge Wellsi elanike käest selle eest, et minu kangelanna Betsy Fairfax sellest paigast negatiivselt mõtleb, kuid lõpuks ta mõistab, et on eksinud – nagu paljus muuski!

Esimene peatükk

Darweni krahvi vanim poeg, vikont Dundas, peatus ristteel ja mõtiskles, kuhu edasi minna.

Ta vaatas vasakule, seejärel paremale poole. Mõnes mõttes ei olnud tähtsust, missugust teed ta edasi läheb. Kuhu tahes tema jalg lord Bramhalli valdustes astus, igalt poolt võis leida samasuguse vaatepildi. Ta oli veetnud üsna ebamugava öö suures majas, mis oli sama hästi kui hüljatud. Lähimast külast oma hetkeasukohta sõites märkas ta parandamist vajavaid katuseid ja poode, mis paistsid hädavaevu ots otsaga kokku tulevat. Ainuke koht, kus paistis veel õitsemise tundemärke, oli kõrts, ent see ei sobinud kuigivõrd kohalike elanike kaine hoiakuga.

Igal pool mujal valitses hüljatus. Pargis vedelesid kolm oksa, mis olid tormiga alla kukkunud ja tõkestasid teeradu. Tälumaadel kattis lopsakas umbrohi põlde, kust oleks pidanud saama rikkalikku viljasaaki, kui arvestada pinnase viljakust. Mahajäetud maja ümbritsesid niidud, mille olid täielikult enda valdusse võtnud metsalilled. Lähemal silmitsel võis tunduda, et seal on kunagi olnud muru.

Suurepärane! Just sellist tööpõldu oligi tal vaja. Ainuke küsimus oli, kust pihta hakata.

Ta ei olnud raamatuarmastaja. Eriti põlglikult suhtus ta luulesse, ent nüüd, kui ta istus hobuse seljas ja mõtiskles, millises suunas sõita, turgatas talle pähe, et ta oli komistanud oma elumetafoori otsa.

Ehkki ta oli terve ja jõukas, oli tal viimasel ajal olnud tunne, et tema tegevus ei olnud viljakas ega mõttekas. Nagu ka lord Bramhalli valdus, mis pidanuks vägagi viljakas olema.

Socksi-nimeline hobune liigutas ja pinges kogunes. James ronis hobuselt maha ja patsutas tema kaela.

„Ma tean, ma tean, sa tahad kuhugi minna ja midagi teha, eks ole? Mina tahan ka. Sellepärast ma siia tulingi.“

Ta oli kõigile öelnud, et pidi suurest majast lahkuma, sest tema hiljuti abiellunud õde Karikakar palus talt abi. Nimelt oli vaja Karikakra abikaasa Ben hädast välja aidata. Häda põhjuseks oli see valdus. Ei olnud Beni süü, et antud koht oli nii viletsas seisukorras. Ben oli selle alles hiljuti pärinud ja oli asunud ka plaane tegema, aga ta jättis plaanid sinnapaika, kui Bonaparte oli Elbalt mingil viisil minema pääsenud. Seega pidas ta tähtsamaks oma rügementi tagasi pöörduda. Siis kirjutas Karikakar Jamesile kirja, mis saabus täpipealt õigel ajal. Sest James oli oma perega erimeelsustesse sattunud.

Neil kõigil oli kombeks veeta terve suvi Wattlesham Priors ja võtta sinna kaasa nii palju sõpru, kui sellesse mürarikkasse majja mahutada andis. Kui kõik teised paistsid mõnusat äraolemist nautivat, siis tema vaatas nende veidrusi pealt üha kasvava ärritusega. Selline ajaviide võis sobida noorematele vendadele, kes tundsid rõõmu traditsioonilis-

test mängulahingutest või üksteisele vempude mängimisest. Ent James oli nüüd kahekümne nelja aastane. Ta oli ammu välja kasvanud sellest, et talle teeks nalja ämbrite riputamine ukse kohale hooletute ohvrite püüdmiseks või traadi sidumine põõsastesse, et siis mõnuga näha, kuidas ohver näoli lompi kukub.

Neli venda tegid asja veelgi hullemaks sellega, et heitsid talle ette kuiviklikkust üksnes sellepärast, et ta oli vanim vend, kes ei saanud endale niisugust kergemeelsust lubada. Siis võtsid nad end mitmekordselt kokku, et ta enda maailma tagasi meelitada. Ta oli kõigist neist jõupingutustest kõrvale põigelnud. Samas ei saanud ta vältida isa, kes oli teda süüdistanud teiste rõõmu rikkumises.

„Sa peaksid noorematele nende naljamängudes toeks olema,“ oli isa Jamesi arvates etteheitvalt öelnud. „Poistel on vaja oma hea tuju võimalikult tervislikult välja elada.“

See oli viimane piisk karikasse. „Siis, kui isa oli kahekümne nelja aastane,“ kõneles ta Socksile nõrduvalt, kuna hobune oli olnud ainuke olend, kellega oli võimalik rääkida, „oli ta krahv olnud juba peaaegu kümme aastat. Keegi ei hinganud *talle* kuklasse, keegi ei öelnud talle, kuidas käituma peab, keegi ei nõudnud talt võimatult kõrgete standardite järgi elamist nii, et keelaks tal päris tööd teha. Pealegi oli ta siis juba abielus ja mina ja Karikakar olime sündinud. Keegi polnud *tema* tee peal ees seisnud ega takistanud teda täiskasvanuks saamast.“

„Oh pagan, Socks,“ ütles James kulmude kerkides. „Kaks ilmutust kahe minuti jooksul.“ Nüüd oli talle päralt jõudnud, mida isa oli teinud. Ta pikendas Jamesi poisikesepõlve ega lasknud tal täiskasvanuks saada seeläbi, et ei lubanud tal

võtta mingitki vastutust. James soovis, et ta oleks sellest juba varem aru saanud. Siis oleks ta võinud isaga maha pidada konstruktiivse, mõistliku jutuajamise, mitte poleks pidanud taluma üha kasvavat nõrdimust tundest, et ta jookseb peaga vastu seinale ja surub järjest kõvemini hambaid kokku, et oma pettumused endale hoida.

„Jumal tänatud, et Karikakar mulle just praegu kirjutas,“ ütles ta Socksile, kes puristas ja raputas pead, nagu taipaks olukorda täielikult. See oli hobuse hea külg – side, mida ta jagas kõigiga, kes temaga ratsutasid. „Jah, tänu tema kirjale leidsin ma väga hea põhjuse sealt majast lahkuda, enne kui isa mu välja viskab või ma ise minema torman. Õnneks sain ära minna enne, kui keegi meist oleks öelnud midagi, mis meid lõplikult tülli ajab.“

Socks raputas pead üles-alla, mis pani suuruad helisema.

„Jah, täpselt nii. Kõndisin mööda nõöri. Just seda ma tegin. Ma tahtsin... ennast tõestada, ma arvan. Mis Beni-sugustel viga. Nad võivad sõtta marssida ja tagasi tulles suplevad kuulsuses ja hiilguses. Aga kas sa kujutad ette, mis jama oleks tulnud, kui mina oleksin ühegi rügemendiga ühinenud? Eriti arvestades, kui vähe ma taktikast ja muust sõjavärgist tean. Parimal juhul oleksin ma raskustes ja halvimal juhul kaotaksin elu, aga elu kaotaksid ka käsualused kehvemad sõdurid. Ja mille nimel? Et ma saaksin näidata, et olen mees, mitte poisike?“

Ta turtsatas. Samuti Socks, nagu nõustuks ta kõigega, mida peremees oli öelnud.

„Aga nüüd ma võin siin imet teha,“ muigas ta enda ümber vaadates. Ta teadis maahaldamisest paljugi. Isa ei olnud lubanud tal ühegi otsuse vastuvõtmisel sõna sekka

öelda, küll aga pealt vaadata ja õppida, et ta oma korra kätte jõudmisel oleks valmis maid valitsema. Ehkki selleni võis veel nelikümmend aastat minna, kui arvestada, kui noor oli isa sel ajal, kui hälle täitma asus.

„Küll selles kohas peab eriline õhk olema,“ mõtiskles James. „Kõik on mulle korraga selge. Ainult Karikakra kirja oligi vaja. See on ainukordne võimalus *midagi* päriselt ette võtta *ja* isale tõestada, et ma olen selleks valmis. Sest õde usaldas kogu valduse täielikult minu kätte, kuni Ben Bonaparte'iga võitleb. Pealegi, isa ei saanud mind ju keelata õde aitamast, eks ole? Kindlasti mitte siis, kui oli ise mulle kogu elu korrutanud, et noorematele õdedele-vendadele peab eeskujuks olema. Ha-haa!“

Socks suundus kõrvalteele, seejärel tagus kabjaga vastu maad, nagu oleks neil tuline kiire.

„Täpselt nii,“ ütles James ja sirutas käe hobuse kaela poole. „Varem me peatusime siin, et mõelda, kuidas me siia jõudsime. Praegu aga jätame endise tee kus see ja teine ja kihutame üle väljade. Siis vaatame, mis me sealt leiame, eks ole?“ Ta suunas Socksi nina ülesmäge. „Ei oleks mingi üllatus, kui näeksime nii toredal päeval Walesi mägesid.“

See oli Beni valdustes ainus asi, millele etteheiteid teha ei saanud. Need vaated. Mis tahes nurga alt vaadates avanesid rabavad vaated karmile mägismaale, mida kaunistasid kaljused orud kiirevooluliste jõgedega, mis orupõhjas vahutasid. Neid mägesid ei katnud mõnele teisele paigale omane paljandik, kus kasvavad üksnes astelhernes ja sõnajalg. Mäed olid kaetud rikkaliku lopsaka rohusega. Ta mõtles ärritatult, et sellise maa peaks kasutusele võtma, mitte sööti jätma.

James viis Socksi kõige järsemale mäele, mille tipus kasvas massiivne tammepuu. Ta oli seda tamme täna juba mitu korda märganud ja hakkas seda maamärgiks pidama. Selle puu laialiulatuvate okste alt on näha suuremat osa lord Bramhalli valdustest, samuti Walesi mägede jalameid.

Vaid paari jardi kaugusel puust märkas ta kedagi kõverdu-
nud juurte vahel kõssitamas. Samuti oli näha paljandkivi,
millele puu näis oma hiiglaslike juuresõrmedega kinnituvat.

Sissetungija. Pidi olema. Kellelgi polnud põhjust niisuguse-
ses kohas viibida.

James hüppas sadulast maha, võttis Socksi ohjad enda
kätte ja hakkas sammuma sinna, kus inimene kükitas. Siis
meenus talle lord Bramhalli hoiatus teatud rentnike tujude
kohta. Vähemalt üks talunik oli tema õemeest püstoliga
ähvardanud nende probleemide pärast, mille eelmine krahv
oli põhjustanud.

Ent nüüd oli juba liiga hilja ettevaatusabinõusid tarvitu-
sele võtta. See inimene kuulis Jamesi lähenemas ja tõstis
pea. Tegemist oli naisterahvaga. Ta oli nutnud, kui otsustada
tema laigulise näo ja tursunud silmade järgi.

James peaaegu soovis, et naine *oleks* olnud sissetungija,
kes kannab relva kaasas. Ta uskus, et tuleks sellega toime.
Ehkki ta polnud sõdur, aga ta oleks selleks füüsiliselt võime-
line või vähemalt nii ta arvas. Ei olnud võimalik, et poisslaps
kasvab üles terve karja vendade keskel ega õpi ära ühte või
kahte asja enesekaitse kohta.

Nuttev naine aga ei tekitanud mingit tahtmist teda taga
ajama hakata. Tal ei olnud eriti seelikuküti jooni, seda mit-

mel põhjusel. Esmaseks põhjuseks oli isa kinnismõte, et James kui vanim poeg peab noorematele eeskujuks olema. Eriti nende naiste suhtes, keda isa nimetas „kergemeelseks“. See oli pannud ta tagasi tõmbuma iga kord, kui tekkis kiusatus või võimalus mõne naisega lähemasse kokkupuutesse sattuda. Ja seltskonnadaamid, keda ta lähemalt tundis, ei nutnud kunagi avalikus kohas.